

всички по-видни селяни, разбра и проучи всичко. Той не се показва голѣмъ скептикъ дори и спрѣмо мѣлвата за чудотворното изчезване на вѣнеца, а на баба Ангелина мѣлчеливо посочи своя камшикъ. При това неговата работа се улесняваше и отъ друга случка, станала само нѣколко дни прѣди дохождането му.

Една нощъ откраднаха два коня на Нейковия братъ, Стояна. Слѣдъ като бѣше ги търсилъ цѣлъ день изъ полето и по близкитѣ села, той случайно минава покрай единъ изоставенъ бурдей, вѣнъ отъ селото, чува тамъ звѣнъ на букаи и удари на копита. Влиза вжтрѣ и вижда собственитѣ си коне, вързани и спънати. Тамъ имаше и една чанта и дрехи, които много лесно познаха чии сж. Тѣ бѣха на Петра Моканина, прѣдишенъ слуга, бездѣлникъ и скитникъ отъ единъ два мѣсеца. Моканинѣтъ бѣше арестуванъ. Благодарение на не съвсѣмъ хуманнитѣ срѣдства, съ които Нейко кметѣтъ си послужи при разпита, виновниятъ показва удивителна искреностъ, призна кражбата, посочи и другаря си. Той бѣше Тачката. Но когато потърсиха и него, за да го арестуватъ, не го намѣриха. Нѣкои бѣха го видѣли въ Загорци, а отъ тамъ границата е на единъ-два километра само.

Нейко кметѣтъ не бѣше доволенъ отъ показанията на Моканина. Той се надѣваше да изтрѣгне отъ него и други, и то такива, каквито самъ желаше. Прѣдпазливъ и страхливъ тамъ, кждѣто срѣщнѣше съпротива, той ставаше жестокъ и безмилостенъ къмъ всѣки падналъ и беззащитенъ човѣкъ. Грозданъ бѣше го измжчвалъ не веднажъ и не едно главоболие бѣше му докаралъ. Той бѣше една прѣчка и за бждещитѣ му планове. Падналъ му се бѣше случаятъ да го прѣмахне, подкрѣпянъ отъ скрититѣ одобренія на цѣлото село. Нейко искаше да накара Моканина да посочи и втория си другаръ — Гроздана. Той не се съмнѣваше въ успѣха си, защото